

Sygn. akt VIII U 546/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Grażyna Łazowska

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2020 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy R. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury górniczej

na skutek odwołania R. F.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 4 marca 2020 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) Sędzia SO Grażyna Łazowska

Sygn. akt VIII U 546/20

UZASADNIENIE

Decyzją z 4 marca 2020r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu R. F. prawa do emerytury górniczej z art.50e ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ do dnia 30 stycznia 2020r. ubezpieczony udowodnił jedynie 23 lata, 2 miesiące i 6 dni pracy górniczej wykonywanej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, zamiast wymaganych 25 lat.

W odwołaniu od decyzji ubezpieczony domagał się jej uchylecia lub zmiany przez zaliczenie służby wojskowej do pracy górniczej. Ubezpieczony powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z 3 sierpnia 2016r. sygn. I UK 283/15.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie podtrzymując stanowisko zajęte w zaskarżonej decyzji. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że przy ustalaniu prawa do emerytury górniczej nie uwzględniono okresu zasadniczej służby wojskowej, bowiem okres zasadniczej służby wojskowej nie jest, zgodnie z art.50c ustawy emerytalnej, okresem pracy górniczej, ani też okresem pracy równorzędnej z pracą górniczą.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony R. F. urodzony (...), w dniu 5 lutego 2020r. złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury górniczej. W rozpoznaniu tego wniosku organ rentowy wydał decyzję zaskarżoną.

Ubezpieczony od 29 lipca 1994r. w pełnym wymiarze czasu pracy jest zatrudniony w (...) Grupie (...): od 29 lipca 1994r. na stanowisku młodszego górnika pod ziemią, od 1 października 1995r. do nadal na stanowisku górnika pod ziemią.

W okresie od 28 października 1992r. do 22 kwietnia 1994r. odbywał zasadniczą służbę wojskową.

Ubezpieczony przystąpił do Otwartego Funduszu Emerytalnego i złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w Otwartym Funduszu Emerytalnym, na dochody budżetu państwa.

Powyższe Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zawartej w aktach organu rentowego jako okoliczności jednoznacznie wynikające z tych dowodów.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego R. F. nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art.50e ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U. z 2020r., poz. 53) prawo do górniczej emerytury, bez względu na wiek i zajmowane stanowisko, przysługuje pracownikom, którzy pracę górniczą wykonywali pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez okres wynoszący co najmniej 25 lat, z uwzględnieniem ust.2.

Do okresów pracy górniczej, o której mowa w ust.1, zalicza się także okresy:

- 1) niezdolności do pracy z tytułu wypadku przy pracy albo z tytułu choroby zawodowej, za które wypłacone zostało wynagrodzenie lub zasiłek chorobowy albo świadczenie rehabilitacyjne,
  - 2) czasowego oddelegowania pracowników, o których mowa w art.50c ust.1 pkt 6, do zawodowego pogotowia ratowniczego w (...) S.A. w B., w (...) S.A. Oddział (...) w L. lub w okręgowych stacjach ratownictwa górniczego
- bezpośrednio poprzedzone pracą górniczą wykonywaną pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, przypadające w czasie trwania stosunku pracy.

Prawo do emerytury przysługuje pod warunkiem nie przystąpienia do Otwartego Funduszu Emerytalnego lub złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku OFE, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Organ rentowy stwierdził, że ubezpieczony na dzień 30 stycznia 2020r. udowodnił 23 lata, 2 miesiące i 6 dni pracy górniczej wykonywanej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Kwestia sporna sprowadzała się do tego czy istnieją podstawy do zaliczenia na prawo do emerytury górniczej bez względu na wiek okresu służby wojskowej od 28 października 1992r. do 22 kwietnia 1994r.

W pierwszej kolejności zwrócić należy uwagę, że powołany przez ubezpieczonego wyrok Sądu Najwyższego z 3 sierpnia 2016r. sygn. I UK 283/15 nie będzie miał zastosowania w niniejszej sprawie z tej przyczyny, że dotyczy on innego stanu faktycznego, a mianowicie prawa do emerytury górniczej ze względu na wiek, o której mowa w art.50a ustawy emerytalnej. W przypadku emerytury górniczej bez względu na wiek, czyli z cytowanego powyżej art.50e ustawy emerytalnej, o którą stara się ubezpieczony, ustawodawca rezygnując z przesłanki koniecznego wieku emerytalnego równocześnie zaostrzył przesłanki stażowe do uzyskania prawa do tego świadczenia, a mianowicie przewidział możliwość uzyskania prawa do ww. emerytury tylko w sytuacji rzeczywistego trwającego przez 25 lat wykonywania

pracy pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu, uniemożliwiając jednocześnie (w odróżnieniu od prawa do emerytury górniczej ze względu na wiek) zaliczania na prawo do tej emerytury, pracy górniczej z półtorakrotnym przelicznikiem. Zdaniem Sądu przepis art.50e ustawy emerytalnej, jako że przewiduje szczególnie sposób przyznania świadczenia, należy interpretować ściśle, bez stosowania wykładni rozszerzającej. Oznacza to, że z przywileju przejścia na emeryturę górniczą bez względu na wiek mogłaby skorzystać wyłącznie osoba, która udowodniła 25 lat czystej pracy górniczej wykonywanej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, bez możliwości zaliczenia innych (poza wymienionymi w art.50e ust.2 ustawy emerytalnej) okresów, a więc braku możliwości zaliczenia do takiej pracy służby wojskowej. Sąd podziela w tej kwestii stanowisko jakie zajął Sąd Apelacyjny w Katowicach w uzasadnieniu wyroku z 10 czerwca 2019r. III AUa 552/19. Sąd ten dodatkowo zwrócił uwagę, że jedną z przesłanek regulacji z art.50e ustawy emerytalnej jest warunek legitymowania się odpowiednim okresem pracy górniczej pod ziemią (25 lat), stale i w pełnym wymiarze. Regulacja ta nie jest ukierunkowana na stanowiska (jak na tle regulacji rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze), lecz koncentruje się na określeniu miejsc zatrudnienia (czyli pod ziemią). Inaczej, szczególny staż pracy górniczej z art.50e ustawy emerytalnej nie odnosi się do rodzaju wykonywanej pracy (czego dotyczyłaby ewentualna ochrona z art.108 ust.1, art.120 ust.1, art.125 ust.1 ustawy z 1967r. o powszechnym obowiązku ochrony Rzeczypospolitej Polskiej) lecz sposobu, a ściślej miejsca jej wykonywania. Przepis art.50e ustawy emerytalnej zacieśnia krąg osób, które mogą dochodzić emerytury bez względu na wiek. Jednocześnie art.50e ust.2 ww. ustawy wymienia enumeratywnie okresy, które uwzględnia się przy ustalaniu pracy górniczej, o ile były bezpośrednio poprzedzone pracą górniczą, wykonywaną pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, przypadające w czasie trwania stosunku pracy. Zatem do pracy górniczej wykonywanej pod ziemią w pełnym wymiarze czasu pracy, w rozumieniu art.50e ustawy emerytalnej, nie uwzględnia się czasu odbywania przez ubezpieczonego zasadniczej służby wojskowej, w okresie obowiązywania kolejno art.108 ust.1, art.120 ust.1, art.125 ust.1 i ponownie art.120 ust.1 ustawy z 1967r. o powszechnym obowiązku ochrony Rzeczypospolitej Polskiej.

Przy braku podstaw do zaliczenia do pracy górniczej okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej ubezpieczony nie legitymuje się wymaganym 25 – letnim okresem pracy górniczej wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią. Zatem w takiej sytuacji dochodzone świadczenie mu nie przysługuje.

W konsekwencji powyższego Sąd z mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako bezzasadne.

Sąd wydał wyrok na posiedzeniu niejawnym zgodnie z art.148¹ k.p.c. uznając, iż zgromadzony materiał dowodowy pozwolił na stanowcze rozstrzygnięcie sprawy bez konieczności przeprowadzenia rozprawy, gdy ubezpieczony o przeprowadzenie takiej rozprawy nie wnosił.

Zgodnie z art. 148¹ k.p.c. Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne (§1).

W przypadkach, o których mowa w § 1, sąd wydaje postanowienia dowodowe na posiedzeniu niejawnym (§2).

Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym jest niedopuszczalne, jeżeli strona w pierwszym piśmie procesowym złożyła wniosek o przeprowadzenie rozprawy, chyba że pozwany uznał powództwo (§3).

(-) sędzia Grażyna Łazowska